

Sajó Sándor: Selmecebánya

Mint fázó, éhes kisdíák,
Csak búval tudtam nézni rád,
S mint félénk szárnyú néma bánat,
Csodáltam szép Kálváriádat.

Bús volt az utca, zord a tél,
Ijesztett tót szó és hevér,
És hegyről völgybe, s újra hegyre,
Jaj, bús volt partot járni egyre.

Majd új idő jött, sugaras,
Ereszre csordult a tavasz,
Vidult a szív, szépült a táj is
És volt *Kisiblye* és majális.

Volt *Ujvár*: kürtjén méla hang,
Óvár: nem zeng úgy más harang!
Tó tükre, égre visszakéklő:
Zöld fenyvesek közt, mint az ékkő...

Száll, száll az emlék s visszatér:
Szép volt a nyár, és szép a tél,
Nekünk virág nyílt száraz ágon
A lelkesült diáktanyákon.

Ott Ige volt a kenyerünk,
Petőfi lelke volt velünk,
Ott ajkunk, szívünk csupa dal volt,
És lelkünk lángja szent magyar volt!

Elballagott a vén diák,
És megvénült a szép világ;
De száz emléke visszasháldos,
S oly szép vagy benne, ősi város!

Remekbe hajlik rád az ég,
Völgyfoglalásban drága ék,
Kit maga Isten tart ily szépen
Marokba-hajlott szent kezében...

Most gyászra hajlik rád az ég:
Fátyla beborít, drága ék,
S szivemben jajszót sír e gyászra
Klopacskád tompa kattogása.

De lesz idő: a diadalt,
Ó, más hang másképp zúgja majd!
E hangra – sápad majd a hitvány,
S kigyúl egy szent láng fönt a Szitnyán!

(1930)